

РЕШЕНИЕ

№ 26007

гр. София, 26.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в публично заседание на 02.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **5156** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Образувано е по жалба на Г. Д. Д., ЕГН: [ЕГН], чрез процесуален представител адв. М. Х. от САК срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № GRAM-1457492 от 06.04.2025г., издадена от полицаи при 02 РУ, СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, е наложена принудителна административна мярка (ПАМ)

С жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Посочва се, че жалбоподателката не е извършила вмененото й деяние, не е управлявала на 06.04.2025 г., около 13 часа в [населено място] посочения в ЗППАМ автомобил Б. Х6, рег. [рег.номер на МПС] и подписите положени от нейно име в АУАН серия GA, № 1313847 от 06.04.2025 г. и процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1457492 от 06.04.2025г., издадена от полицаи при 02 РУ, СДВР не са нейни. Изрично заявява, че не е получавала нито АУАН, нито ЗППАМ, нито протокол, не е получавала и талон за изследване. Заявява, че не знае кое е лицето представило се от нейно име.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. П., който поддържа изложените в жалбата доводи. Не претендира направените по делото разноси.

Ответникът не се явява и не се представлява. В представени писмени бележки се моли жалбата да не се уважава с аргументи за безспорно установяване на състава на вмененото нарушение, счита

че ПАМ е издадена в съответствие с процесуалните норми и при наличие на материалноправните предпоставки за издаване на атакувания акт.

Административният съд, като обсъди доказателствата по делото и доводите и възраженията на страните, и като извърши цялостна проверка на оспорената заповед във връзка с правомощията си по чл. 168 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Подадената жалбата е допустима като подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК и от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, имаща право и интерес от оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1457492 от 06.04.2025г., издадена от полиция при 02 РУ, СДВР, на жалбоподателя е наложена ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Мярката е наложена на лицето Г. Д. Д., ЕГН: [ЕГН], предвид съставен АУАН серия GA, № 1313847 от 06.04.2025 г. За да приложи мярката, административният орган е взел предвид, че оспорващата е водач на посочения автомобил Б. Х6, рег. [рег.номер на МПС] , управлявала го е на 06.04.2025г. в [населено място] по [улица]срещу № 126, с посока на движение от [улица]към [улица]и при проверка от полицейски служители е отказала да ѝ бъде извършена проверка с тест за установяване на употребата на наркотични вещества и техни аналози с техническо средство Drug Test 5000 с номер ARRH 0009. Издаден ѝ е талон за медицинско изследване номер 264101 за ВМА.

Срещу жалбоподателката е съставен акт за установяване на административно изследване серия GA № 1313847 от 06.04.2025г. за нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП.

В хода на съдебното производство е допусната и приета съдебно-почеркова експертиза. Заключение на ВЛ Д. А. е категорично, че подписите положени за „НАРУШИТЕЛ“ в АУАН Серия GA № 1313847/06.04.2025г., срещу „подпис“: в разписката към него, в разписката към „Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №GRAM - 1457492“ от 06.04.2025г./два броя/ и под „Покана за доброволно изпълнение“ от 06.04.2025г., не са изпълнени от жалбоподателката Г. Д. Д..

Съдът кредитира изцяло приетото заключение, като непротиворечиво и безпристрастно.

При така изложената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Със Заповед № 513з-4576/01.06.2022г. директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП, като процесната, между които е и издателят на оспорения в настоящото производство акт, поради което съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган. Допълнително са представени и Заповед № 513з-6400/07.07.2023г. на директора на СДВР и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Като правно основание за налагане на ПАМ органът се е позовал на разпоредбата на чл.171, т.1, б. б от ЗДвП. Описани са релевантните факти, обосноваващи възприетото от административния орган наличие на материалноправната предпоставка за прилагане на

принудителна административна мярка.

Безспорно обаче по делото се доказва, че жалбоподателката Г. Д. Д., ЕГН: [ЕГН] не е лицето осъществило деянието описано в АУАН Серия ГА № 1313847/06.04.2025г. и съответно няма отношение и не е носител на отговорност за него, като не е субект и адресат на принудителната мярка наложена със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № GRAM-1457492 от 06.04.2025г.

В този смисъл всички изтъкнати доводи от ответника в депозираните от него писмени бележки, че процесната заповед следва да бъде оставена в сила са несъстоятелни. Не е налице правното основание за издаването на конкретната принудителна административна мярка срещу конкретното лице - жалбоподател. При отпадане на правното основание за издаване на принудителната мярка (напр. както в случая поради различен субект на деянието), административният акт (заповедта) се оказва незаконосъобразен. При липса на административно нарушение от страна на конкретния жалбоподател, респ. при отпадане на основанието за налагане на ПАМ, съдът следва да отмени ЗППАМ като незаконосъобразна.

Поддържането в сила на принудителната административна мярка при липса на установено административно нарушение от конкретното лице би довело до трансформирането ѝ от превантивна и обезпечителна в санкционна по своя характер, с друг носител на отговорност, което е недопустимо и противоречи на целта на закона.

С оглед на горното съда приема, че процесната заповед е незаконосъобразна.

При този изход на спора се дължат разноски на жалбоподателя, но тъй като не са заявени съдът не дължи произнасяне.

Воден от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1 и 2 от АПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Г. Д. Д., ЕГН: [ЕГН], чрез процесуален представител адв. М. Х. от САК Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1457492 от 06.04.2025г., издадена от полиция при 02 РУ, СДВР.

Решението е окончателно на основание чл.172,ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

